

Arrest

nr. 294 829 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X. VAN BELLEGHEM, loco advocaat K. BLOMME, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2021 werd ingediend door :

[I.D.]

nationaliteit: Servië

geboren te [...] [in] 1985

ook gekend als:

[D.S.], geboren te Skopje op 14.09.1985, nationaliteit Joegoslavië

[R.H.], geboren 19.10.1984, nationaliteit Servië

[R.N.], geboren te Novi Pazar op 22.02.1985, nationaliteit Servië en Montenegro

[S.D.], geboren te Novi Pazar op 14.09.1985, nationaliteit Macedonië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij de Macedonische nationaliteit heeft en dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking. Ook verklaart hij dat de toestand in zijn land van herkomst nog steeds onveilig is. Echter, vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. Verder toont betrokkene niet aan dat zijn land van herkomst daadwerkelijk Noord-Macedonië is, noch dat hij de Noord-Macedonische nationaliteit zou hebben.

Integendeel, betrokkene voegt bij onderhavige aanvraag een Servisch paspoort (paspoort nr. [...]), geldig tot 27.03.2029, en een Servische identiteitskaart, geldig tot 22.03.2026. Bijgevolg kunnen we besluiten dat betrokkene de Servische nationaliteit heeft en niet de Noord-Macedonische.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 28.02.2008 een eerste aanvraag 9ter indient. Deze aanvraag wordt onontvankelijk afgesloten op 02.07.2008. Op 03.10.2008 dient betrokkene een tweede aanvraag 9ter in die ongegrond wordt afgesloten op 29.11.2011. Betrokkene dient op 15.02.2012 zijn eerste aanvraag 9bis in die ongegrond wordt afgesloten op 19.02.2013. Betrokkene beweert sinds zijn intrede onafgebroken te verblijven op Belgische grondgebied. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene op 01.02.2016 werd gerepatriëerd naar het land van herkomst. Datzelfde jaar, op 21.08.2016, is hij in het huwelijk getreden te Novi Pazar met mevrouw [S.I.]. Het is onduidelijk tot het jaar 2019 waar betrokkene verbleef. Op 27.06.2019 werd betrokkene een aankomstverklaring afgeleverd te Antwerpen waarbij zijn verblijf werd toegestaan tot 03.07.2019.

Verder stelt betrokkene dat zijn opgestarte asielprocedure, inclusief de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uiteindelijk meer dan verschillende jaren heeft geduurd. Echter, uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene ooit in België een asielaanvraag heeft ingediend.

Betrokkene verwijst naar het legaal verblijf van zijn echtgenote, mevrouw [S.I.], en bij uitbreiding de kinderen, en naar het feit dat 5 van de 6 kinderen in België zijn geboren, goed geïntegreerd zijn en hier school lopen. Echter toont hij niet aan waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel

te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer naar het herkomstland onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor hem en dat er rekening dient gehouden te worden met het sociaal en economisch welzijn, in de zin van artikel 8 van het EVRM, van betrokkene, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn gezin en zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Wat de vermeende schending van art. art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Daarnaast beweert betrokkene dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een uiterest negatief advies geeft. Betrokkene laat echter na om aan te geven op welk land dit negatief reisadvies dan wel betrekking zou hebben. Indien betrokkene hiermee verwijst naar een reisadvies voor Servië, dient er opgemerkt te worden dat de website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken zegt dat men in Servië doorgaans veilig kan reizen mits een aantal essentiële voorzorgsmaatregelen in acht worden genomen. Betrokkene toont niet aan waarom hij niet veilig zou kunnen reizen. Bovendien geldt een reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij volgens zijn voorgelegd paspoort de Servische nationaliteit bezit en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene beweert dat het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om, nogmaals, van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Serviërs die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Servische burgers.

Ook beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder meent betrokken dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn aanvraag moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische

diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een “humanitaire machtiging” te bekomen via de diplomatiek post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf.” Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene lessen Nederlands en cursussen heeft gevolgd, dat betrokkene werkbereidwillig is en attest van een potentiële werkgever voorlegt, dat betrokkene geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en dat betrokkene vele vrienden en kennissen heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker op:

“EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 9BIS VREEMDELINGENWET, DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL”.

Hij betoogt als volgt:

“1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt [...]

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker volgde een inburgeringsprogramma, deed moeite om Nederlands te studeren en legde een verklaring van een potentiële werkgever voor. Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoeker voerde bovendien in zijn verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde hij de diverse identiteitsdocumenten aan bij zijn verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst. “.

2.2. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker op: “TWEEDE GRIEF: SCHENDING VAN HET VOORZICHTIGHEIDS- EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL”.

Hij betoogt als volgt:

“1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelswijze van verweerster, waarbij verzoekers eerst het land zouden moeten verlaten, terug zouden moeten keren naar Servië om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoekers kunnen in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoekers zich zouden begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoekers nota bene noodgedwongen zelf hebben moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verweerster maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoekers voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van hun duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoekers na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zouden moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van hun huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerster de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Verweerster wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

2.

Eveneens zou - indien verzoekers België zouden verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zouden indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Daarbij argumenteren dat verzoeker “in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn gezin en zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België”, getuigt van een doorgedreven cynisme, waarbij verweerster zeer goed weet dat communicatie vanop afstand bijlange na niet hetzelfde is als fysieke aanwezigheid hier in België.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst”.

2.3. In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoeker op: “DERDE GRIEF: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL”.

Hij betoogt als volgt:

“1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Het is verder ook onbegrijpelijk dat verweerster kan oordelen dat in weerwil van de getuigenverklaringen verzoeker niet aantoont dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verweerster legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoeker.

3.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft, gelet op de verklaring van zijn potentiële werkgever.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. »

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers”.

2.4. Onder “D. VIERDE GRIEF”, werpt verzoeker op: “DE BESLISSING DIENT TE WORDEN GESCHORST”.

Hij betoogt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.”

2.5. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.6. De Raad is niet bekend met het voorzichtigheidsbeginsel en verzoeker zet de draagwijdte ervan ook niet uiteen. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

De vierde “grief” legt uit wat de voorwaarden zijn tot schorsing van een beslissing. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een middel.

Voor zover het verzoekers bedoeling is om een vierde middel op te werpen, is dit derhalve onontvankelijk.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct

heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.8. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaard-bare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.9. De ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging vereist conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat deze aanvraag in het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland wordt ingediend. Slechts indien er buitengewone omstandigheden zijn, zal worden nagegaan of de aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond is. Zo niet wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard. Verweerder vermag geen vrijstelling te verlenen van de wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.10. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.11. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden hem verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het is niet aan verweerder om ambtshalve elementen te gaan opwerpen en onderzoeken.

2.12. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder een beoordeling maakt van de door verzoeker aangehaalde elementen, waaronder zijn integratie in België, het volgen van cursussen Nederlands en een verklaring van een potentiële werkgever. Op een gemotiveerde wijze legt hij uit waarom deze door verzoeker ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door te herinneren aan sommige elementen die hij heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden en voor te houden dat er *“Ten onrechte”* met al deze elementen geen rekening werd gehouden, toont verzoeker niet aan dat de door verweerde gedane beoordeling de in de middelen aangehaalde beginselen of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

2.13. Verzoeker uit vooral zijn onbegrip voor de bestreden beslissing, maar hiermee kan hij ze niet aan het wankelen brengen. Hij gaat nergens concreet in op de door verweerde gedane beoordeling. Nergens zet hij concreet uiteen met wel stuk of met welk element verweerder heeft nagelaten rekening te houden of welke precieze beoordeling van verweerder kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is. Hij is de overtuiging toegedaan dat de elementen die zijn zaak kenmerken moeten leiden tot een regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het *“wenselijk voorkomt”* hem een legaal verblijf te verlenen en dat verweerder zijn aangehaalde elementen *“als ongegrond”* bestempelt zonder onderzoek. Niet alleen is dit alles niet meer dan het ventileren van een gratuite overtuiging, verzoeker verliest hiermee ook totaal uit het oog dat de bestreden beslissing geen beslissing is die hem een regularisatie ontzegt of zijn aanvraag ongegrond verklaart. Wel stelt ze dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat hij geen omstandigheden heeft aangehaald die buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en die hem toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.14. De Raad ziet de relevantie niet in van verzoekers betoog dat hij diverse identiteitsdocumenten heeft gevoegd bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. De aanvraag wordt niet onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen identiteitsdocumenten heeft overgemaakt.

2.15. Door de definitie weer te geven van het begrip buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker niet in concreto aan dat verweerder dit begrip in casu verkeerd heeft ingevuld. Door vaag voor te houden dat er sprake is *“van [een] prima facie verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld”* toont verzoeker niet aan dat verweerder zijn ruimte discretionaire bevoegdheid die hij heeft in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in casu heeft aangewend op een kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of disproportionele wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.16. De Raad ziet voorts niet in hoe elementen die, afzonderlijk beoordeeld, geen buitengewone omstandigheden zijn, dit samen beoordeeld wel kunnen zijn en verzoeker onderbouwt zijn anders-luidende visie nergens. Hij concretiseert dus niet de grondslag van zijn verwachting om in de bestreden beslissing een motivering terug te vinden over *“de cumulatie van ingeroepen elementen”*.

2.17. Verzoeker is van oordeel dat bij een vertrek uit België, *“alle argumenten teneinde een regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan”*. De Raad ziet niet in waarom een vertrek uit België om op grond van artikel 9, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, verzoekers banden met België totaal zou uitvagen zodat hij deze niet meer kan inroepen ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeker zet het ook niet verder uiteen. Hij brengt ook niets concreets in tegen de volgende vaststellingen van verweerder die in de bestreden beslissing figureren:

“Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.”

2.18. Verzoeker wijst er verder op dat het *“te gek voor woorden [is]”* om van hem te verlangen dat hij zich begeeft naar een land dat *“een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België”* kent. Met zijn eigen visie op zijn zaak kan verzoeker de volgende passage in de bestreden beslissing niet onderuit halen:

“Betrokkene verklaart dat hij de Macedonische nationaliteit heeft en dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking. Ook verklaart hij dat de toestand in zijn land van herkomst nog steeds onveilig is. Echter, vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. Verder toont betrokkene niet aan dat zijn land van herkomst daadwerkelijk Noord-Macedonië is, noch dat hij de Noord-Macedonische nationaliteit zou hebben.

Integendeel, betrokkene voegt bij onderhavige aanvraag een Servisch paspoort (paspoort nr. [...]), geldig tot 27.03.2029, en een Servische identiteitskaart, geldig tot 22.03.2026. Bijgevolg kunnen we besluiten dat betrokkene de Servische nationaliteit heeft en niet de Noord-Macedonische”.

“Echter, uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene ooit in België een asielaanvraag heeft ingediend”

“Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Daarnaast beweert betrokkene dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een uiterst negatief advies geeft. Betrokkene laat echter na om aan te geven op welk land dit negatief reisadvies dan wel betrekking zou hebben. Indien betrokkene hiermee verwijst naar een reisadvies voor Servië, dient er opgemerkt te worden dat de website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken zegt dat men in Servië doorgaans veilig kan reizen mits een aantal essentiële voorzorgsmaatregelen in acht worden genomen. Betrokkene toont niet aan waarom hij niet veilig zou kunnen reizen. Bovendien geldt een reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij volgens zijn voorgelegd paspoort de Servische nationaliteit bezit en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.”

2.19. Verzoeker hekelt het feit dat de bestreden beslissing maakt dat hij minstens 8 à 10 maanden verwijderd zal blijven van zijn duurzaam opgebouwde contacten hier en dat er geen garantie is dat hij na deze termijn toestemming zal krijgen om terug te keren naar België. Het is echter evident dat een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet geen garantie biedt op een machtiging tot een verblijf en aldus een terugkeer naar België. Verzoeker wijst erop dat een vertrek uit België om daarna terug te keren de nodige vragen zal oproepen bij overheidsinstanties. De Raad ziet echter niet in waarom dit het geval zou zijn. Van overheidsinstanties kan immers worden verwacht dat ze geen vraagtekens plaatsen bij een vertrek van een illegale vreemdeling teneinde vanuit het land van herkomst een machtiging tot verblijf te verkrijgen zodat hij op legale wijze in het Rijk kan verblijven. Verzoekers betoog wijst op de wil om abstractie te maken van de artikelen 9, eerste lid en 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin de Raad bezwaarlijk kan meestappen.

2.20. De bestreden beslissing stelt: *“Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn gezin en zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.”*

Met zijn simpel betoog dat de verwijzing naar communicatiemiddelen in de bestreden beslissing *“getuigt van een doorgedreven cynisme”* en dat *“communicatie vanop afstand bijlange na niet hetzelfde is als fysieke aanwezigheid in België”* kan verzoeker bezwaarlijk de voormelde passage doen wankelen die figureert in de bestreden beslissing na ruime afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM over verzoekers gezinsleven waar hij totaal niet op ingaat.

2.21. Verzoeker is ten slotte van oordeel dat het *“ook onbegrijpelijk [is] dat verweerster kan oordelen dat in weerswil van de getuigenverklaringen verzoeker niet aantoont dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verweerster legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoeker”.*

2.22. Verweerder heeft in de bestreden beslissing aangegeven: *“Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer naar het herkomstland onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor hem en dat er rekening dient gehouden te worden met het sociaal en economisch welzijn, in de zin van artikel 8 van het EVRM, van betrokkene, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zijn sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.”*

2.23. Verzoeker kan de bestreden beslissing niet iets anders laten zeggen dan wat ze zegt. De Raad leest in de voormelde aangehaalde passage niet dat verweerder van oordeel is dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is dat ze kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Wat er ook van zij, de voormelde aangehaalde beoordeling is deugdelijk en pertinent. In geval van een onregelmatig of precair verblijf zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Het is dus wel degelijk aan verzoeker om hard te maken dat er sprake is dergelijke uitzonderlijke omstandigheden. Een algemene verwijzing naar aangehaalde getuigen-verklaringen volstaat niet in dit verband.

2.24. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat ook de volgende passage deugdelijk en pertinent is, vermits ze in overeenstemming is met de hierin aangehaalde rechtspraak van de Raad van State:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene lessen Nederlands en cursussen heeft gevolgd, dat betrokkene werkbereidwillig is en attest van een potentiële werkgever voorlegt, dat betrokkene geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en dat betrokkene vele vrienden en kennissen heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2.25. De Raad van State stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker brengt niet concreets bij waarom daar in zijn geval anders over moet worden geoordeeld. Een simpele verwijzing naar *“getuigenverklaringen”* volstaat niet in dit verband.

2.26. De Raad concludeert dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft uiteengezet waarom de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat hier nergens concreet op in. Het verzoek-schrift getuigt voornamelijk van frustratie en onbegrip. Met dit alles en de overtuiging dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft ontwikkeld in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het wenselijk voorkomt om hem een legaal verblijf te verlenen en dat het niet opportuun is om hem duizenden kilometers te laten reizen, daar waar hij de uitkomst van zijn aanvraag kan afwachten in België op een tiental kilometers van zijn huidige woonplaats, toont verzoeker niet aan dat verweerder op een onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze gebruik heeft gemaakt van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt in het kader van aanvragen om verblijfsmachtiging die worden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin volstaat het om een resem arresten van de Raad van State toe te voegen aan het verzoekschrift die algemeen de geschonden geachte beginselen van bestuur duiden of het begrip buitengewone omstandigheden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ten slotte volstaat het evenmin om stukken aan het verzoek-schrift toe te voegen zonder ze in te passen in het verzoekschrift en uiteen te zetten hoe ze aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (stukken 2 tot 10).

2.27. De middelen zijn derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA